

**Postanowienie
Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 11 maja 2011 r.
II AKzw 412/11**

TEZA aktualna

Szczególnie uzasadniony wypadek na gruncie przepisu art. 51 k.k.w., to zaistnienie po wydaniu wyroku orzekającego grzywnę, koszty sądowe lub środek karny, takiego zdarzenia, które powoduje, że rozstrzygnięcie to staje się dla skazanego i jego najbliższych nadmiernie represyjne, niesprawiedliwe w odczuciu społecznym. Z taką sytuacją mielibyśmy zaś do czynienia gdyby skazanego i jego rodzinę dotknęło zdarzenie nagłe, porównywalne z klęską żywiołową (np. pożar, powódź, inna katastrofa lub ciężka choroba, ciężkie kalectwo), które spowodowałoby wydatne pogorszenie sytuacji majątkowej i stanowiłoby poważne zagrożenie dla podstaw egzystencji skazanego i jego najbliższych.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia SA Barbara du Château.

Przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie Wiesława Greszty.

Sentencja

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu w sprawie Rafała M. skazanego za przestępstwo z art. 137 § 1 k.k. i in. zażalenia wniesionego przez skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 25 lutego 2011 r. przedmiocie umorzenia grzywny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. postanawia

- I.** utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
- II.** zwolnić skazanego Rafała M. w całości od zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze i określić, że ponosi je Skarb Państwa.

Uzasadnienie faktyczne

Powołanym na wstępie postanowieniem Sąd Okręgowy w Zamościu nie uwzględnił wniosku skazanego o umorzenie grzywny w wysokości 1.000 zł orzeczonej wyrokiem tego sądu z dnia 21 grudnia 2010 r.

Rozstrzygnięcie powyższe zaskarżył skazany, który domagał się jego zmiany i umorzenia przedmiotowej należności, ewentualnie rozłożenia grzywny na raty lub odroczenia jej wykonania. Wskazał, iż jest w trakcie poszukiwania pracy i nie posiada środków na spłatę grzywny.

Uzasadnienie prawne

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Zażalenie jako oczywiście bezzasadne na uwzględnienie nie zasługuje.

Wskazać bowiem należy, iż stosownie do treści art. 51 k.k.w., sąd może umorzyć w całości lub w części grzywnę, jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a nadto po kumulatywnym zaistnieniu następujących przesłanek, tj. gdy:

1. skazany nie może uiścić grzywny;
2. przyczyny niemożności uiszczenia grzywny są niezależne od skazanego;
3. niemożliwe lub niecelowe byłoby wykonanie tej kary w innej drodze;

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że przedstawione przez skazanego we wniosku względy nie pozwalają na pozytywne ustosunkowanie się do jego żądania.

Trafny jest bowiem wniosek, że skazany nie wykazał szczególnych okoliczności uzasadniających umorzenie grzywny. Za takowe nie sposób uznać bowiem tych eksponowanych przez skarżącego we wniosku, jak i w zażaleniu. **Podnieść bowiem trzeba, że szczególnie uzasadniony wypadek na gruncie przepisu art. 51 k.k.w., to zaistnienie po wydaniu wyroku orzekającego grzywnę, koszty sądowe lub środek karny, takiego zdarzenia, które powoduje, że rozstrzygnięcie to staje się dla skazanego i jego najbliższych nadmiernie represyjne, niesprawiedliwe w odczuciu społecznym. Z taką sytuacją mielibyśmy zaś do czynienia gdyby skazanego i jego rodzinę dotknęło zdarzenie nagłe, porównywalne z klęską żywiołową (np. pożar, powódź, inna katastrofa lub ciężka choroba, ciężkie kalectwo), które spowodowałoby wydatne pogorszenie sytuacji majątkowej i stanowiłoby poważne zagrożenie dla podstaw egzystencji skazanego i jego najbliższych.** Takowe względy wobec Rafała M. nie zachodzą. Wprawdzie skazany twierdzi, że aktualnie pozostaje bez pracy, ale należy podkreślić, iż jest on osobą młodą, zdrową, niemającą nikogo na utrzymaniu. Posiada on zatem potencjalne możliwości podjęcia pracy i uzyskiwania dochodów pozwalających mu na spłatę grzywny, której wysokość nie jest znaczna. Godzi się ponadto zważyć, iż wobec wymierzenia Rafałowi M. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przedmiotowa grzywna jest jedyną realną dolegliwością, którą ma on ponieść w związku ze skazaniem. W przypadku jej umorzenia cele kary nie zostałyby zatem osiągnięte.

Przyznać trzeba również rację sądowi I instancji, iż wobec Rafała M. nie została spełniona przesłanka w postaci niemożliwości lub niecelowości wykonania grzywny w innej drodze, skoro nie przeprowadzono jeszcze postępowania egzekucyjnego i nie rozważano jej wykonania w formie zastępczej kary pozbawienia wolności.

Końcowo należy wskazać, że możliwe jest również odroczenie wykonania grzywny lub rozłożenie jej na raty i taką alternatywę dostrzega też skarżący - co dodatkowo umacnia w słuszności zaskarżonej decyzji. Do rozpoznania zawartego w zażaleniu wniosku o odroczenie spłaty lub rozłożenie na raty grzywny właściwy

jest Sąd Okręgowy w Zamościu. Rolą Sądu Apelacyjnego procedującego w niniejszej sprawie jest bowiem jedynie kontrola instancyjna postanowienia o odmowie umorzenia grzywny.

Przedstawione wyżej racje jednoznacznie wskazują, że umorzenie wskazanej należności na obecnym etapie, jako przedwczesne, nie jest uzasadnione.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny w Lublinie, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Z uwagi na aktualną sytuację materialną, pozostającego bez pracy skazanego, Sąd Apelacyjny uznał, że zachodzą podstawy do zwolnienia go od wydatków za postępowanie odwoławcze, albowiem ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Powyższe rozstrzygnięcie uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak wyżej.